

Arrest

nr. 299 255 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 februari 2021. Op 15 februari 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 mei 2022, 29 juli 2022 en 20 februari 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 16 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een Pasjtoense soenniet en bent u afkomstig van het dorp Barikab in het district Batikot in de provincie Nangarhar. U ging tot de achtste graad naar school en hielp uw vader met jullie landbouwactiviteiten.

Op een nacht werkte u op jullie landbouwgronden toen u door twee talibanleden werd aangesproken. Ze vroegen uw naam en namen uw gsm af. U begaf zich naar de dorpsmoskee waar u uw handen waste, bad en een gesprek aanknoopte met de imam. Ongeveer tien minuten later begaf u zich huiswaarts. Onderweg hoorde u luide schoten waarop u besliste bij een dorpeling aan te kloppen en daar de nacht door te brengen. De taliban en de overheid bevochten elkaar waarbij één talibanlid om het leven kwam. De volgende ochtend ging u naar huis. U ging om boodschappen in de bazaar van Batikot en ging vervolgens naar het huis van uw zus [H.]. U bracht de nacht door in hun gastenkamer. De volgende ochtend belde uw zus [K.] met de boodschap dat de taliban de vorige nacht het huis hadden doorzocht naar u en uw vader hadden meegenomen. Uw schoonbroer [M.] vond een smokkelaar en regelde uw vertrek uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan in het begin van 2020 en reisde via Iran naar Turkije. Daar belde uw schoonbroer u op en vertelde u dat uw vader de nacht van zijn ontvoering reeds gedood was door de taliban en zijn lichaam terug naar het huis was gebracht door dorpelingen. U reisde via Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Kroatië, Italië en Duitsland door naar België waar u op 13 februari 2021 aankwam en op 15 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ongeveer begin juni 2022 vroegen leden van de talibangroep van [W.] aan uw broer [H. O.] waar u zich bevond, waarop uw broer antwoordde zei dat hij dit niet wist. [H. O.] identiteit werd ook eens gecontroleerd door de taliban bij een checkpoint.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban omdat ze denken dat u hen verklikt heeft.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie neer van uw taskara, en kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de taskara van uw moeder, vijf originele taskara's van uw broers, een kopie van een foto van uw vaders lichaam, foto's van uw vaders graf en de omslagen waarin deze documenten naar België werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Uw verklaringen over uw persoonlijke problemen met de taliban in het verleden waren te vaag en onwaarschijnlijk om deze aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat, hoewel nachtelijke irrigatie an sich niet onmogelijk is, u uw nachtelijke landbouwactiviteiten binnen de door u geschetste context van uw regio niet aannemelijk maakte. U verklaarde dat de taliban vooral tijdens de nacht actief waren in uw regio (CGVS 1, p. 13) en dat er meerdere gevechten per dag plaatsvonden tussen de overheid en de taliban waarbij dodelijke slachtoffers vielen (CGVS 1, p. 14, 16; CGVS 2, p. 9; CGVS 3, p. 4). In die context is het uiterst merkwaardig dat u het risico nam om als jongeman 's nachts op uw eentje dertig minuten lang naar jullie veld te lopen om daar irrigatiewerken te verrichten. Nog frappanter is uw bewering dat u uw gsm gebruikte als zaklamp omdat u uw zaklamp vergeten was (CGVS 3, p. 6). Gezien de aard van het werk dat u diende uit te voeren, met een grote schop muurtjes maken om het water in de juiste banen te leiden (CGVS 3, p. 11), oogt het weinig plausibel dat u hiervoor het licht op uw gsm gebruikte in de

plaats van uw zaklamp te gaan halen of er één te lenen van een nabije buur. Dit is des te frappanter indien het werkelijk zo is dat de taliban iemand met een gsm sowieso van spionage zullen verdenken zoals uw advocaat beweert (CGVS 2, p. 20). Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat deze ontmoeting met de taliban plaatsvond in de late namiddag (vragenlijst CGVS d.d. 16/03/2021, vraag 3.5) terwijl u deze gebeurtenis bij het CGVS rond middernacht situeerde (CGVS 1, p. 3, 15). Uw verklaringen bij de DVZ werden u nochtans voorgelezen in het Pasjtoe en u heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat u zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Ondanks het feit dat u dit bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS wenste recht te zetten (CGVS 1, p. 3) kan niet anders dan geconcludeerd worden dat deze tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van de gebeurtenis verder aantast. Gecombineerd met uw onwaarschijnlijke verklaringen zet u de geloofwaardigheid van uw nachtelijke landbouwactiviteiten dan ook reeds danig op de helling. Aangezien de ontmoeting met de taliban en uw beweerde problemen voortvloeiden uit uw nachtelijke aanwezigheid op het veld, zet dit ook de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen op losse schroeven.

Verder acht de Commissaris-generaal het weinig plausibel dat de taliban u in het vizier zouden nemen na de door u beweerde gebeurtenissen. Zoals eerder vermeld vonden er volgens u meerdere gevechten per dag plaats tussen de taliban en de overheid in uw regio. Aangezien u zich alleen op een veld bevond, zonder gsm, op vijftien à twintig minuten wandelen van de plek waar het gevecht plaatsvond (CGVS 3, p. 8), kan niet worden ingezien waarom de taliban net u zouden beschuldigen van een gevecht dat kort na jullie ontmoeting plaatsvond. U gaf immers aan dat het gevecht ontstond na uw vertrek uit de moskee waar u slechts tien minuten was gebleven (CGVS 3, p. 6). U verklaarde bovendien dat er elke nacht wel een landbouwer aanwezig was op de velden (CGVS 3, p. 6), een bijkomende indicatie dat uw aanwezigheid op het veld die nacht geen bijzonderheid moet zijn geweest in de ogen van de taliban. Het gevecht tussen de overheid en de taliban vond volgens u plaats omdat de taliban in de richting van een checkpoint waren gegaan (CGVS 1, p. 14) waardoor het des te onwaarschijnlijker is dat de taliban u, een landbouwer zonder enige band met de overheid, verantwoordelijk achtten voor dit gevecht. Uw verklaringen over het gevecht overtuigden voorts niet. Er mag verwacht worden dat u zich terdege zou informeren over het gevecht dat een dermate grote invloed heeft gehad op uw verdere levensloop. U situeerde het gevecht nabij Shahid Farm maar wist niet om welke overheidstroepen het ging (CGVS 3, p. 7-8), verklaarde vaagweg dat u geweerschoten van grote en kleine wapens hoorde (CGVS 3, p. 7) en dat u geen details wist (CGVS 3, p. 7). U legde bovendien incoherente verklaringen af over het enige slachtoffer van dit gevecht. U zei immers eerst uitdrukkelijk dat er één lid van de taliban om het leven kwam, dat zijn lijk meegenomen werd door de overheidstroepen en de dorpsouderen een dag later zijn lijk gingen halen bij de overheid (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u geen idee had wat er met het lijk van het overleden lid van de taliban gebeurde (CGVS 2, p. 16). Hiermee geconfronteerd herhaalde u louter uw nieuwe verklaringen, hetgeen de incoherentie niet uitklaart. Aangezien uw familieleden zich nog allen in uw dorp bevinden en u nog contact onderhoudt met hen (CGVS 3, p. 2), kon u zich bij hen informeren over dit gevecht en de verdere afwikkeling ervan. Met dergelijke vage, incoherente verklaringen maakt u allerminst aannemelijk dat deze beweerde gebeurtenis een belangrijke rol speelde in uw beslissing om uw land van herkomst te verlaten.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde gebeurtenissen wordt verder sterk ondermijnd door uw verklaringen omtrent het gedrag van uw familie. Zo kon u geen dienstige verklaring bieden voor het feit dat uw zus [K.] de nacht van de ontvoering van uw vader niet naar uw zus [H.] belde om haar hierover in te lichten. U vermeldde weliswaar dat er meestal netwerkproblemen waren in uw regio, maar volgens u wachtte uw zus met bellen tot de ochtend erna omdat ze nog niet alle informatie had (CGVS 3, p. 8-9). Nochtans hadden de taliban u bij het bezoek aan uw huis uitdrukkelijk van spionage beschuldigd voor ze uw vader ontvoerden (CGVS 2, p. 13). Er kan dan ook niet worden begrepen waarom uw zus het niet nodig vond om de rest van de familie in te lichten over de ontvoering van uw vader en de beschuldiging van de taliban, enerzijds om jullie te waarschuwen voor een mogelijk risico en anderzijds om een mogelijke oplossing te bespreken. Nadat uw vader ontvoerd werd uit jullie woning en gedood werd door de taliban, ondernam niemand van uw familie verder ook maar enige stappen om meer te weten te komen over de identiteit van de taliban met wie u een conflict zou hebben en die uw vader doodden (CGVS 3, p. 9). Uw verklaring dat dit geen voordeel zou bieden om te weten om wie het ging (CGVS 3, p. 9) kan hoegenaamd niet gevolgd worden. Niet alleen wordt van een verzoeker verwacht dat hij zich zo goed als mogelijk inlicht over de identiteit van zijn belager(s), ook is het voor de inschatting van het risico van uw nog in het dorp aanwezige familieleden van levensbelang om te weten met wie van de taliban er een eventueel probleem is. Dat het uw familie niet kan schelen of het om een machtige bloeddorstige tiran gaat dan wel om een meer gematigde commandant zonder veel macht, is dan ook niet ernstig. Bovendien is het door een dergelijke houding onmogelijk voor uw familie om te

weten te komen of er wel nog sprake is van een actueel conflict, noch kunnen ze te weten komen of er oplossingen mogelijk zijn door onderhandeling. U verklaarde uitdrukkelijk dat niemand van uw familie ooit enige stappen ondernam om de situatie met de taliban op te lossen (CGVS 3, p. 10). Het huidige gedrag van uw familie ondersteunt de door u beschreven vervolgingsfeiten verder geenszins. Zij blijven nog steeds in hetzelfde huis (CGVS 3, p. 10), ze namen geen enkele veiligheidsmaatregel (CGVS 3, p. 10) en uw broers gaan naar school en werken op dezelfde landbouvvelden waar uw beweerde conflict met de taliban ontstond (CGVS 3, p. 3). Evenmin zochten uw familieleden onderkomen bij uw zus en schoonbroer waar er volgens u nochtans geen taliban actief waren ten tijde van uw vertrek (CGVS 2, p. 11). Deze houding van uw naaste familieleden klemmt geheel met de door u beschreven ernstige vervolgingsfeiten, met name de ontvoering uit uw huis en moord op uw vader, en doet dan ook op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Wat betreft het overlijden van uw vader is het verder opmerkelijk dat u enerzijds stelde dat dorpelingen vaak roddelen na iemands dood om een rechtvaardiging ervoor te zoeken maar dat u niet op de hoogte bleek wat de dorpelingen verklaarden over uw vaders overlijden (CGVS 3, p. 12). Nochtans heeft u nog familieleden in het dorp met wie u contact onderhoudt (CGVS 3, p. 2, 10-11) via wie u deze informatie zou kunnen bekomen. Gezien het om uw eigen vader gaat, is uw desinteresse in de reactie van uw dorpelingen op zijn dood des te opmerkelijker. Er kan ten overvloede nog gewezen worden op het opmerkelijke toeval dat u op het moment dat de taliban uw huis bezochten, bij uw zus en schoonbroer verbleef (CGVS 1, p. 9).

Tot slot missen ook uw verklaringen omtrent de werkwijze van de taliban alle overtuigingskracht. Onmiddellijk na het gevecht ontvoerden en doodden ze de vader van degene die zij als spion beschouwden, om vervolgens niets meer te ondernemen tot jaren na uw vertrek, waarop zij uw broer op het veld nog eens vroegen naar uw verblijfplaats, zonder ook maar enige bijkomende vragen te stellen (CGVS 3, p. 11). Een dergelijke directe escalatie van geweld, gevolgd door een complete desinteresse met een plotse zeer weinig doortastende heropflakking van interesse kort voor uw tweede onderhoud bij het CGVS is allesbehalve plausibel.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake

van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid

viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te

Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van

die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in

Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Voor zover uw advocaat verwijst naar een gewijzigde houding van dorpelingen, stedelingen en de taliban tegenover personen die terugkeren uit Europa (CGVS 3, p. 12) moet aangestipt worden dat uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's zeggen hoogstens iets over de identiteit en nationaliteit van u en uw gezinsleden die op zich niet ter discussie worden gesteld in deze beslissing. Wat betreft de foto's van het lichaam en het graf van uw vader moet worden aangestipt dat het onmogelijk te bepalen is in welke omstandigheden, op welke plaats of op welk tijdstip dergelijke foto's werden gemaakt. Evenmin kan louter op basis hiervan geconcludeerd worden dat uw vader is overleden, laat staan in welke omstandigheden dit gebeurde. De omslagen tonen hoogstens aan dat u documenten ontving vanuit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel. In haar verzoekschrift werpt zij nog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op.

2.1.1. De verzoekende partij voert aan dat de commissaris-generaal haar beslissing baseert op wat hij al dan niet aannemelijk acht. Dit is volgens haar echter bijzonder kortzichtig. De commissaris-generaal heeft niet geleefd in de omstandigheden waarin zij en haar familie dienden te overleven en gaat voort op zijn eigen subjectief aanvoelen van hoe ze had moeten handelen of hoe de taliban moeten reageren. Ze stelt dat niet alles te reduceren is tot een zwart-wit verhaal. De verzoekende partij merkt op dat het gevaar van de taliban er altijd was, maar dat zij de velden moest irrigeren. Zij deed dit inderdaad 's nachts omdat er dan ook meer water ter beschikking was voor de velden en zij niet de keuze had wanneer zij zou irrigeren. Had zij dit overdag gedaan, dan zou de commissaris-generaal haar hoogstwaarschijnlijk verweten hebben in klaarlichte dag op de velden te werken waar vaak talibanleden kwamen. Ze meent dat de commissaris-generaal spijkers op laag water zoekt en haar relaas herschrijft naar wat hij waarschijnlijk acht en of wat hij gedaan zou hebben in dezelfde omstandigheden, om vervolgens haar relaas hier tegenover te zetten en het als ongeloofwaardig te bestempelen. Wat de commissaris-generaal eerder aannemelijk acht is echter irrelevant. Ze had niet de luxe om rustig al haar opties te overlopen en ze leefde in voortdurende angst voor haar leven, in zeer stresserende omstandigheden. De verzoekende partij heeft geen verhaal in elkaar gestoken zodat het in het

aannemelijk plaatje van de commissaris-generaal zou passen maar heeft erg uitgebreid en gedetailleerd verteld over hetgeen haar werkelijk is overkomen.

2.1.2. De commissaris-generaal acht het volgens haar niet aannemelijk dat de taliban haar niet in het vizier zouden nemen na de gebeurtenissen. Nochtans zijn de taliban niet gekend omwille van hun rationele en doordachte handelen. Tot voor kort werd het beschouwd als een terroristische organisatie en mensen afkomstig uit gebieden die onder het gebied van de taliban stonden werden *ipso facto* internationale bescherming toegekend. Nu ze het hele land in handen hebben, draait de commissaris-generaal zijn kar volledig en beschouwt het als een rationele overheidsactor die doordachte handelingen stelt. De taliban hebben geen reden nodig om iemand te viseren. Hun denkpatroon en handelen zijn niet logisch. Door het toedoen van de taliban kwamen reeds duizenden onschuldige mensen om het leven. Waarop de commissaris-generaal zich nu baseert om het doen en laten van de taliban als al dan niet plausibel te bestempelen, is voor haar een raadsel. Een dergelijke manier van redeneren komt eerder voort uit opportunisme om een negatieve beslissing in hoofde van de verzoekende partij te kunnen staven zonder echt stil te staan bij de gevolgen voor het leven en de veiligheid van de verzoekende partij. De kritiek van de commissaris-generaal dat ze meer info zou moeten hebben over de gevechten is evenmin gegrond. Immers was ze zelf een landbouwer en helemaal niet betrokken bij deze gevechten. Zij moest van haar vader ook zo ver mogelijk van de problemen blijven. Zij stelt zich de vraag of zij dan haar leven had moeten wagen om meer te weten te komen, in de veronderstelling dat zij dergelijke info later zou nodig hebben in het kader van haar asielaanvraag. Ze meent dat de verwachtingen van de commissaris-generaal nergens op slaan. Ze heeft immers verteld wat ze achteraf hoorde over het gevecht.

2.1.3. Na het citeren van een deel van de bestreden beslissing, brengt de verzoekende partij naar voor dat de commissaris-generaal andermaal een *a posteriori* redenering maakt over hoe haar familieleden hadden moeten reageren. Ze merkt op dat haar hele familie in paniek was. Ze heeft uitgelegd dat er netwerk problemen waren in haar regio en dat men op zo'n moment niet rationeel nadenkt en exact weet wat te doen. Toen haar vader werd meegenomen, dacht en hoopte de familie dat hij alsnog zou terugkomen. Echter toen hij de volgende dag koelbloedig doodgeschoten werd, drong de ernst van de situatie pas echt helemaal door en werd de volledige familie ingelicht. Ze heeft dan ook alles achteraf vernomen van haar familieleden, gezien ze zelf niet meer teruggekeerd is naar huis. Ze zet uiteen dat de commissaris-generaal zich op geen enkel moment heeft kunnen inleven in de wereld van de verzoekende partij en de horror die zij heeft meegemaakt. De commissaris-generaal stelt alles erg simplistisch en logisch voor zonder een dag onder het bewind van de taliban te hebben geleefd.

2.1.4. Ze stelt vervolgens dat de commissaris-generaal elke mogelijke drogreden aangrijpt om een negatieve beslissing te kunnen nemen. Dit argument heeft niets te maken met hetgeen de verzoekende partij meemaakte en waarom zij vluchtte, maar louter wat de commissaris-generaal meent dat de verzoekende partij zou moeten interesseren. Ze werd door de commissaris-generaal tot driemaal toe gehoord. Op geen enkel ogenblik werd zij betraapt op tegenstrijdigheden of inconsistenties. De volledige beslissing is puur gebaseerd op het aanvoelen van de commissaris-generaal. Dit tart volgens haar werkelijk alle verbeelding. Ze meent dat de commissaris-generaal zich niet kon inleven in haar leefwereld en haar aanmaande haar relaas te analyseren met de logica en volgens de gewoontes ter plaatse en niet volgens onze methodiek. Ze meent dat haar raadsman hier opmerkingen over heeft gemaakt maar dat deze blijkbaar in dovemans oren zijn gevallen. Ze stelt dat ze haar vrees en haar problemen erg uitgebreid heeft uiteengezet tijdens haar gehoren waarna ze citeert uit de notities van deze persoonlijke onderhouds.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 wet van 15 december 1980 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten en nieuwsartikelen die volgens haar moeten aantonen dat verwesterde Afghanen of Afghanen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen op vervolging of ernstige schade in Afghanistan. Ze stelt tevens dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar profiel. Ze verblijft ondertussen meer dan twee jaar in België en is volledig verwesterd. Mensen zoals haar die geruime tijd in het buitenland verbleven worden door de taliban als verwesterd beschouwd. Ze is volledig geïntegreerd in en deelt enkel nog de Westerse waarden. Er kan geen enkele twijfel bestaan dat ze verwesterd is en een reëel gevaar in haar hoofde bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugkeer naar Afghanistan.

2.2.2. Ze verwijst verder naar en citeert uit verschillende rapporten waarmee ze een beeld wil geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3. De verzoekende partij vraagt om haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.4. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij wordt een volgend stuk toegevoegd:

- Nansen Note, 3-21, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek"*, oktober 2021.

2.5. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende arresten, rapporten en nieuwsartikelen:

- USA Today, *"No possible life under Taliban rule: Afghan women fear murder, oppression after US withdrawal"*, 18 augustus 2021;
- Situatie in Afghanistan voor machtsovername, zie: UCDP Bulletin, *"Afghanistan: the deadliest conflict in the world"*;
- The Diplomat, *"School bombing latest tragedy for Afghanistan's Hazaras"*;
- United Nations Human Rights, *"Office of the High Commissioner"*, 24 augustus 2021;
- Country of Origin Information, *"Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals"*;
- UNHCR, *"Position on returns to Afghanistan"*, Augustus 2021;
- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813;
- *"Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront 'traduits en justice'"*, 31 augustus 2021;
- NANSEN Note, 3-21, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek"*, oktober 2021;
- ASYLOS, *"Afghanistan COI Repository"*, 7 oktober 2021;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Taliban abuses cause widespread fear"*, 23 september 2021;
- EASO, *"Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation"*, 9 september 2021;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Taliban wasting no time in stamping out human rights says new briefing"*, 20 september 2021;
- UNHCR, *"Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA"*, 6 November 2002;
- UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"*, 30 augustus 2019;
- B. ROGGIO, *"Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'"*, 10 juni 2020;
- New York Times, *"Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist"*, 18 August 2021;
- Danish Immigration Service, *"Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals"*, September 2021;
- EASO, *"Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note"*, December 2020.

3. De nota met opmerkingen

3.1. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen van 8 mei 2023, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4. De aanvullende nota

4.1. Op 29 augustus 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;

- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023.

4.2. Op 6 september 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- drie contracten van bepaalde duur bij D.D.C. Gr.;
- verschillende loonbrieven;
- aanbevelingsbrief L.J.;
- aanbevelingsbrief M.L.

4.3. Tijdens de terechtzitting van 7 september 2023 legt de verzoekende partij bij een aanvullende nota de volgende documenten neer:

- attest werkgever A.;
- aanbevelingsbrief L.J.;
- attest M.L.;
- arbeidsovereenkomst;
- verschillende foto's.

Volgens de verzoekende partij tonen deze documenten haar verwestering aan waardoor ze een bijkomend risico loopt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat de taliban denken dat ze hen heeft verklikt. Ze werd op een nacht aangesproken door leden van de taliban. Ze vroegen haar naam en namen haar gsm af. Ze begaf zich naar de dorpsmoskee en knoopte een gesprek aan met de imam. Ongeveer tien minuten later begaf ze zich huiswaarts. Ze verklaart onderweg schoten te hebben gehoord waarop ze besliste bij een dorpeling aan te kloppen en daar de nacht door te brengen. De volgende ochtend ging ze naar huis. Ze ging om boodschappen in de bazaar van Batikot en ging

vervolgens naar het huis van haar zus H., waar ze de nacht doorbracht. De volgende ochtend belde haar zus K. met de boodschap dat de taliban de vorige nacht het huis hadden doorzocht op zoek naar de verzoekende partij. De taliban nam haar vader mee en vermoordden hem. Vervolgens zocht haar schoonbroer M. een smokkelaar en regelde haar vertrek uit Afghanistan. Ze verklaart verder dat begin juni 2022 leden van de talibangroep van W. aan haar broer H.O. vroegen waar de verzoekende partij zich bevond. Haar broer antwoordde dat hij het niet wist. De identiteit van bovenvermelde broer werd ook eens gecontroleerd door de taliban bij een checkpoint. Ze vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij enkele documenten neer: een kopie van haar taskara, een kopie van de taskara van haar vader, een kopie van de taskara van haar moeder, vijf originele taskara's van haar broers, een kopie van een foto van haar vaders lichaam, foto's van haar vaders graf en de omslagen waarin deze documenten naar België werden verstuurd. In haar twee aanvullende nota's brengt ze de volgende documenten bij: verschillende arbeidsovereenkomsten, verscheidene loonbrieven, aanbevelingsbrieven van L.J. en M.L., een attest van een werkgever en een aantal privéfoto's.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De kopieën van de taskara's van de verzoekende partij, haar vader en haar moeder en de originele taskara's van haar broers kunnen enkel het bewijs leveren van de identiteit en herkomst van deze personen. Deze worden echter niet betwist door de commissaris-generaal.

Aan de neergelegde foto's van haar vaders lichaam en graf kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven is er niets op de foto dat toelaat aan te nemen dat deze persoon afgebeeld op de foto effectief de vader van de verzoekende partij is.

De omslagen kunnen enkel aantonen dat de verzoekende partij post heeft ontvangen uit Afghanistan maar kan haar vluchtrelaas op geen enkele wijze ondersteunen.

De verschillende arbeidsovereenkomsten, verscheidene loonbrieven, aanbevelingsbrieven van L.J. en M.L., een attest van een werkgever en een aantal privéfoto's hebben geen betrekking op haar vluchtrelaas. Deze kunnen echter wel van belang zijn bij de beoordeling of de verzoekende partij verwesterd is of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan. Deze zullen dan ook onder punt 6.6.3. worden besproken.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. In navolging van de commissaris-generaal, kan slechts worden geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. Ze slaagt er immers niet in om tijdens haar drie persoonlijke onderhouds bij de commissaris-generaal haar voorgehouden problemen met de taliban aannemelijk te maken.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verklaart dat er elke nacht wel iemand op de velden aanwezig was (NPO 20/02/2023, p.6). Het kan dus geen bijzonderheid zijn geweest voor de taliban dat er iemand aanwezig was op de velden. Met een dergelijke verklaring kan ze dan ook niet aannemelijk maken waarom de taliban haar zouden verdenken van te spioneren voor de voormalige Afghaanse overheid. Vervolgens verklaart de verzoekende partij dat het gevecht heeft plaatsgevonden

toen de talibanstrijders zich naar een *checkpoint* van het Afghaanse leger begaven (NPO 4/05/2022, p. 14). Aangezien de taliban en het Afghaanse leger tegenstanders waren in het conflict in Afghanistan, is een confrontatie dus eerder regel dan uitzondering. Het kan dan ook niet verrassend geweest zijn voor de taliban dat ze in een gevecht geraakten met de troepen van het Afghaanse leger daar ze naar hen op weg waren. Het is dan ook niet duidelijk waarom de taliban de verzoekende partij, een eenvoudige landbouwer zonder banden met de Afghaanse overheid, zouden verdenken van hen verraden te hebben en haar dus verantwoordelijk zouden houden voor dit gevecht en de daaropvolgende dood van iemand van hun leden. De verzoekende partij betoogt uitgebreid in het verzoekschrift dat de taliban niet gekend zijn omwille van hun rationeel of doordacht handelen en dat de taliban geen reden nodig hebben om iemand te viseren. Ze kan echter met een dergelijk algemeen betoog, zonder *in concreto* in te gaan op bovenstaande motieven, geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Haar bewering dat de taliban geen reden nodig hebben om iemand te verdenken is niet dienstig aangezien dit slechts een nietszeggende bewering is en op niets is gebaseerd.

Ten tweede legt ze in haar eerste en tweede persoonlijke onderhoud bij de commissaris-generaal tegenstrijdige verklaringen af over wat met het lijk van de gesneuvelde talib is gebeurd. Zo stelt ze tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal dat de dorpsouderen de dag nadien het lijk van de taliban bij de overheid zijn gaan halen (NPO 04/05/2023, p.14) maar stelt ze tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal dat ze niet weet wat er met het lijk van de gesneuvelde talib is gebeurd (NPO 28/07/2022, p. 16). Wanneer ze met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd wordt, stelt ze eenvoudig haar initiële verklaring niet te hebben afgelegd. Dit kan hoegenaamd geen vergoelijking zijn van haar tegenstrijdige verklaringen waardoor de tegengestelde verklaring over wat er precies met het lijk van de gesneuvelde talib is gebeurd, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Ten derde ondermijnt de houding van de naaste familieleden de geloofwaardigheid van de door haar beschreven vervolgingsfeiten. Zo wonen haar familieleden nog steeds in hetzelfde huis (NPO 20/02/2023, p. 10), namen haar gezinsleden geen enkele veiligheidsmaatregel nadat haar vader was vermoord (NPO 20/02/2023, p.10), gaan haar broers nog steeds naar school en werken ze op dezelfde landbouwgronden waar het door haar beweerde conflict met de taliban begon (NPO 20/02/2023, p.3) en hebben ze geen onderkomen gezocht bij haar schoonbroer of schoonzus hoewel volgens haar verklaringen in de regio van deze twee personen geen taliban actief waren (NPO 28/07/2022, p. 11). Haar verklaringen over de werkwijze van de taliban kunnen evenmin overtuigen. Ze verklaart dat de taliban haar vader praktisch onmiddellijk na het gevecht ontvoerden en vermoordden, om vervolgens niets meer te ondernemen tot jaren na haar vertrek. Toen werd haar broer gevraagd waar de verzoekende partij zich bevond (NPO 20/02/2023, p.11). Hij verklaarde echter simpelweg dat hij het niet wist waarop hij door de taliban verder werd met rust gelaten (NPO 28/07/2023, p.5). Een dergelijk hardhandig optreden van de taliban, gevolgd door een desinteresse van de taliban in de verzoekende partij en de familie van de verzoekende partij, ondermijnt de ernst van haar vrees voor de taliban. Bovendien kan hieruit niet blijken dat de taliban nog steeds op zoek zijn naar de verzoekende partij.

Ten vierde legt ze in haar opeenvolgende verklaringen bij de commissaris-generaal tegenstrijdige verklaringen af over waar het gevecht tussen de taliban en de troepen van de Afghaanse overheid heeft plaatsgevonden. In haar eerste persoonlijk onderhoud stelt ze dat de taliban in de richting van de Sagardan checkpost zijn gegaan (NPO 04/05/2022, p.14) maar kan geen specifieke aanduiding geven van de plaats van het gevecht. In het tweede persoonlijke onderhoud stelt de verzoekende partij dat de taliban vertrokken waren in de richting van de Sagardan checkpost en in de richting van Shaheed Farm (NPO 28/07/2022). Hier dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud geen melding maakte van deze Shaheed Farm en dat de verzoekende partij nog steeds geen specifieke plaatsaanduiding naar voor brengt. Tijdens haar derde persoonlijk onderhoud stelt ze dan weer resoluut dat het gevecht heeft plaatsgevonden nabij Shahid Farm (NPO 20/02/2023, p. 7). Dat de verzoekende partij in haar opeenvolgende verklaringen niet duidelijk kan maken waar het gevecht tussen de taliban en de troepen van de Afghaanse overheid heeft plaatsgevonden, ondermijnt verder haar geloofwaardigheid. Vervolgens geeft ze eveneens tegenstrijdige verklaringen over hoe ze het gevecht heeft opgemerkt. Ze verklaart tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat ze het gevecht heeft opgemerkt doordat ze het geluid van raketten en geweerschoten had gehoord (NPO 04/05/2022, p.9 en 13). Tijdens haar derde persoonlijk onderhoud stelt ze dat ze verschillende geweerschoten heeft gehoord van grote en kleine wapens (NPO 20/02/2023, p.7). De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat ze geen info heeft over de gevechten daar ze slechts een eenvoudige landbouwer is en niet betrokken was bij de gevechten. Hoewel aanvaard kan worden dat ze, als eenvoudige landbouwer en volgens haar verklaringen zich op enige afstand bevond van de gevechten, geen

gedetailleerde verklaringen over de aard van de gevechten kan afleggen, kan van haar wel worden verwacht dat ze hierover eenduidige verklaringen aflegt. Dit is echter niet het geval. Gezien het grote verschil tussen gewerschoten en ontploffingen afkomstig van raketten, doen deze tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder dalen.

Ten vijfde verklaart de verzoekende partij dat haar vlucht uit Afghanistan zo'n 6000 à 7000 euro heeft gekost en dat ze om dit te bekostigen haar gronden en tractor zou hebben verkocht (NPO 04/05/2022, p. 9-10). Deze verklaring is echter niet aannemelijk daar de verzoekende partij stelt de ochtend volgend op het overlijden van haar vader Afghanistan te hebben verlaten en er dus niet vanuit kan worden gegaan dat ze op een dergelijke korte termijn desbetreffende goederen heeft kunnen verkopen. Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud tracht ze haar initiële verklaring meer aannemelijk te maken door aan te voeren dat desbetreffende goederen later door een andere persoon zijn verkocht (NPO 28/07/2022, p.17). Ze slaagt er hier echter niet in om haar verklaringen meer geloofwaardigheid te geven. Van een meerderjarige verzoeker om internationale bescherming kunnen immers juiste en eenduidige verklaringen worden verwacht over de kernelementen van haar vluchtrelaas. Door eerst te verklaren dat ze zelf haar gronden en tractor had verkocht om vervolgens te verklaren dat iemand anders die later had verkocht, geeft ze geen eenduidige of juiste verklaringen. Dergelijke tegenstrijdige elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Ten zesde voegt de verzoekende partij foto's toe van haar vaders lichaam. Hierboven werd reeds gesteld dat aan privéfoto's in het algemeen weinig bewijswaarde kan worden toegekend. Ze verklaart echter ook dat ze niet weet wie deze foto heeft genomen (NPO 04/05/2022, p.11). In haar volgende persoonlijke onderhoud bij de commissaris-generaal, verzoekschrift of aanvullende nota's brengt ze hier ook geen duidelijkheid over. Uit haar verklaringen blijkt dat ze nog steeds contact had met haar familie (NPO 04/05/2023, p.7, NPO 28/07/2022, p.4 en NPO 20/02/2023, p.10). Ze had dus eenvoudig aan haar familieleden meer informatie over de door haar toegevoegde documenten en foto's kunnen vragen. Ze doet dit echter niet waardoor ze de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder naar beneden haalt.

Ten zevende legt ze in haar opeenvolgende persoonlijke onderhoud bij de commissaris-generaal verschillende verklaringen af over de ontvoering en de moord op haar vader door de taliban. In haar eerste persoonlijke onderhoud bij de commissaris-generaal verklaart ze initieel dat haar vader door de taliban door de deur naar buiten werd geduwd en daar door de taliban werd doodgeschoten (NPO, 04/05/2022, p.15). Enkele vragen later stelt ze echter dat haar vader werd meegenomen naar Garaschugan en daar werd neergeschoten (NPO 04/05/2022, p.15). Dit zou volgens haar een plek zijn waar groenten gekweekt werden en die dicht bij hun huis lag. Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud stelt ze deze verklaringen bij en verklaart dat haar vader naar *Derawan Rasuljan* werd gebracht en daar werd vermoord. Ze beschrijft deze plek als een plaats met veel bomen waar mensen rusten (NPO 28/07/2022, p.6). Even later verklaart ze in hetzelfde persoonlijke onderhoud bij de commissaris-generaal dat haar vader naar *Derrha* werd gebracht (NPO 28/07/2022, p.13). Tijdens haar derde persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal tracht ze haar verschillende verklaringen te verzoenen door naar voor te brengen dat haar vader is gedood op een veld, een soort jungle of bos met veel planten, een soort bos van de eigenaar R.J. Zoals reeds *supra* werd gezegd kan van een meerderjarige verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze eenduidige en juiste verklaringen aflegt over de elementen van zijn vluchtrelaas en over de kernelementen van dit relaas in het bijzonder. De verzoekende partij legt tijdens de persoonlijke onderhoud afwijkende verklaringen af over waar haar vader werd vermoord en geeft afwijkende beschrijvingen van de plaats waar haar vader werd vermoord. De moord op haar vader is een absoluut kernelement van haar vluchtrelaas en er kunnen van haar dan ook juiste en eenduidige verklaringen verwacht worden omtrent dit punt. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in waardoor haar geloofwaardigheid nog verder in twijfel wordt getrokken.

Ten achtste geeft ze ook tegenstrijdige verklaringen over wie haar op de hoogte heeft gesteld van het overlijden van haar vader, over wat de mullah tegen haar zou hebben gezegd in de moskee en over het moment van haar vertrek uit Afghanistan. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud stelt ze dat haar moeder haar op de hoogte heeft gesteld van het overlijden van haar vader (NPO 04/05/2022, p.15) om even later te verklaren dat haar schoonbroer haar op de hoogte heeft gesteld van het overlijden van haar vader (NPO 04/05/2022, p.16). Tijdens haar tweede persoonlijke onderhoud stelt ze eerst dan weer dat haar schoonbroer haar hiervan op de hoogte heeft gesteld (NPO 28/07/2022, p.15) om dan weer haar verklaringen aan te passen en te stellen dat haar moeder haar hiervan op de hoogte heeft gebracht (NPO 28/07/2022, p. 18). Verder stelt ze eerst dat de mullah zou hebben gezegd "*Ga terug*

naar huis en wees voorzichtig" (NPO 04/05/2022, p.13). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaart ze echter dat de mullah zou gezegd hebben "*hij zei ja, als ze zeggen dat je moet vertrekken, moet je vertrekken, anders gaan ze u vermoorden.*" (NPO 28/07/2022, p.8). Een andere tegenstrijdigheid valt te vinden in haar verklaringen over het moment dat de moord op haar vader zich heeft voorgedaan. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud stelt de verzoekende partij dat ze is vertrokken in de maand Dalwa (NPO 04/05/2022, p.12). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaart ze echter dat ze vertrokken is in de maand Kamal (NPO, 28/07/2022, p.6) Deze vastgestelde tegenstrijdigheden in haar drie opeenvolgende persoonlijke onderhouden halen haar geloofwaardigheid finaal onderuit.

De verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat ze drie keer werd gehoord door de commissaris-generaal maar op geen enkel ogenblik werd betrapt op tegenstrijdigheden of inconsistenties. Hierboven werd echter reeds uiteengezet dat de verzoekende partij geen eenduidige of consistente verklaringen kon afleggen over (i) wat er met het lijk van de talib is gebeurd, (ii) waar het gevecht tussen de taliban en de soldaten van de Afghaanse overheid heeft plaatsgevonden, (iii) wat ze van het gevecht heeft gehoord, (iv) de moord en de ontvoering van haar vader door de taliban, (v) de bekostiging van haar vlucht uit Afghanistan, (vi) wie haar op de hoogte heeft gesteld van het overlijden van haar vader, (vii) wat de mullah in de moskee tegen haar heeft gezegd en (viii) het moment waarop ze uit Afghanistan is vertrokken. Het verweer van de verzoekende partij in het verzoekschrift kan dus niet worden gevolgd.

De verzoekende partij stelt verder dat de commissaris-generaal zich niet kon inleven in de leefwereld van de verzoekende partij en dat haar advocaat hem tijdens het persoonlijk onderhoud aanmaande om het relaas van de verzoekende partij te analyseren met de logica volgens de gewoontes ter plaatse. De verzoekende partij maakt echter nergens in het verzoekschrift duidelijk op welke wijze de commissaris-generaal bij zijn beoordeling geen rekening heeft gehouden met de gewoontes ter plaatse. Door louter te stellen dat de commissaris-generaal hier geen rekening mee gehouden heeft, zonder dit verder te concretiseren of de gevolgen van de volgens haar foute analyse door de commissaris-generaal aan te wijzen, slaagt ze er niet in om haar vluchtrelaas aannemelijk te maken.

Tijdens de terechtzitting voert de verzoekende partij aan dat ze ernstig ziek was bij haar aankomst in België. Ze had water in haar longen en meent dat de medicatie bijwerkingen had waardoor ze veel pijn had bij het eerste persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij voegt echter geen enkel document toe die deze bewering kan onderbouwen noch kan dit blijken uit de stukken van het administratief dossier. Bovendien heeft ze hiervan geen melding gemaakt in haar vragenlijst bijzonder procedurele noden of tijdens het eerste persoonlijke onderhoud. In de vragenlijst "Bijzondere procedurele noden" stelt de verzoekende partij zelfs dat er geen elementen zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure voor internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie stuk 7 in het administratief dossier). Haar verklaring tijdens de terechtzitting dat ze veel pijn had tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en dat de medicatie veel bijwerkingen had, is dus een blote bewering die niet op haar waarheid kan worden gecontroleerd. Bovendien maakt ze nergens duidelijk wat de bijwerkingen van deze medicatie waren of wat de gevolgen waren van deze bijwerkingen. Dit is dus geen verklaring voor haar onaannemelijke, tegenstrijdige en afwijkende verklaringen in haar opeenvolgende persoonlijke onderhouden.

6.4. In wezen blijft de verzoekende partij volharden in haar eerder afgelegde verklaringen zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Een dergelijk verweer is niet dienstig en de verzoekende partij slaagt er met een dergelijk verweer evenmin in om haar vluchtrelaas aannemelijk te maken.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.6.1. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift en de twee aanvullende nota's dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een (toegeschreven) verwestering. Ze voert hiervoor aan dat ze (i) meer dan twee jaar in België verblijft, (ii)

volledig is geïntegreerd en enkel nog de Westerse waarden deelt en (iii) werkt met varkensvlees en alcohol. Ze voegt ter ondersteuning van haar bewering ook enkele documenten bij namelijk (iv) verscheidene arbeidsovereenkomsten, loonbrieven, (v) een attest van een werkgever, (vi) een getuigenis van L.J en een getuigenis van M.L. en (vii) verschillende privéfoto's van haar leven in België. Tijdens de terechtzitting stelt de verzoekende partij dat ze een (viii) Poolse vriendin had en dat ze (ix) in Afghanistan geen ringen kan dragen.

6.6.2. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip 'godsdienst', geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuoja- ja valtuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het*

bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General*, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.6.3. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan*

targeting of individuals”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *“verwesterd”* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *“zina”* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.6.4. Bij haar vertrek uit Afghanistan was zij gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor ze in België aankwam. Ze nam bovendien ook actief deel aan de Afghaanse samenleving. Zo is ze volgens haar verklaringen zeven jaar naar school geweest in Afghanistan (NPO 04/05/2022, p.5), is ze naar de madrassa geweest (NPO, 04/05/2022, p.6), heeft ze gewerkt in de landbouw in Afghanistan samen met haar familie en verkocht ze de opbrengsten hiervan op de markt in Afghanistan (NPO 04/05/2022, p.6 en 7), heeft ze nog steeds contact met haar familie in Afghanistan (NPO 04/05/2022,

p.7) en ging ze in Afghanistan naar de moskee (NPO 04/05/2022, p.9). Ze toont niet aan dat ze deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin ze is opgegroeid, heden niet langer kent. De duur van haar verblijf in België sinds 13 februari 2021, *in casu* ongeveer 2,5 jaar, is verder van een betrekkelijk korte duur dat niet kan worden aangenomen dat ze dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat ze geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op haar verklaring dat ze nog contact heeft met haar familie (NPO 04/05/2022, p.7).

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het naar voor brengen dat zij twee jaar in België is. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België maakt de verzoekende partij echter geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Haar betoog dat ze zich de westerse normen en waarden eigen gemaakt heeft, geleerd heeft om vrij te denken en te spreken en sociale media heeft, mist elke persoonlijke invulling en concretisering. Dit zijn dus losstaande beweringen die op geen enkel moment worden onderbouwd met enig document of ander element. Evenmin kan dit blijken uit de bijgebrachte arbeidsovereenkomst en loonbrieven. Dit toont enkel aan dat de verzoekende partij inspanningen levert om zich aan te passen aan de omstandigheden van haar verblijf alhier, doch dit kan evenmin volstaan om aan te tonen dat ze een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst of zo door de taliban of haar omgeving aan de verzoekende partij zal toegedicht worden. Ze stelt tevens dat ze op haar werk met alcohol en varkensvlees werkt. Dit volstaat op zich niet teneinde aan te nemen dat zij de hiermee samenhangende Westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, heeft geïnternaliseerd. Dit wordt evenmin aangetoond door het attest van de manager van het restaurant waar ze is tewerkgesteld. Hierin wordt immers enkel naar voor gebracht dat de verzoekende partij al meer dan een jaar daar is tewerkgesteld en haar collega's tevreden zijn over haar.

Verder voegt de verzoekende partij een getuigenis van L.J. en een getuigenis van M.L. toe. Deze personen waren betrokken bij een project genaamd C(...). Dit was een housing-buddyproject waar vijf niet-begeleide minderjarige erkende vluchtelingen samenwoonden met vijf Antwerpse studenten. L.J. en M.L. waren buddy's bij het project. De verzoekende partij was niet woonachtig in het desbetreffende huis maar was wel bevriend met één van de erkende vluchtelingen die betrokken was bij het project. Hierdoor kwam ze regelmatig over de vloer bij deze personen en bleef ze er soms overnachten. In de verklaringen van deze personen staat te lezen dat de verzoekende partij goed lag in de groep, een goede jongen is, door bij hen op bezoek te komen haar Belgisch netwerk wou uitbreiden en haar Nederlands wou oefenen, ze samen met L.J. naar muziek luistert en verhalen hebben gedeeld. L.J. vond verder dat de democratische waarden in haar doorleefden en ze respect had voor vrouwen. Deze verklaringen tonen immers enkel aan dat zij zich aanpast aan haar verblijf alhier, doch is dit onvoldoende om aan te tonen dat ze een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst. Ze maakt met een dergelijke argumentatie evenmin concreet aannemelijk dat haar een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst. Dit wordt evenmin aangetoond door de verklaringen van deze personen waar deze zeggen dat ze sociaal is en een gedreven werkkraacht is. Verder verduidelijkt ze evenmin *in concreto* wat "het doorleven van democratische waarden" precies inhoudt of waarom ze hierdoor niet kan terugkeren naar Afghanistan. De door haar toegevoegde privéfoto's schetsen een beeld van haar leven in België. Ze kan hiermee echter niet aantonen dat zij de Westerse waarden en normen heeft geïnternaliseerd waardoor zij vervolging dient te vrezen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Uit het bovenstaande kan dus niet blijken, laat staan dat de verzoekende partij dit aannemelijk maakt, dat ze een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst. Ze maakt met een dergelijke argumentatie evenmin concreet aannemelijk dat haar een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst, waardoor ze vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft haar betoog in het verzoekschrift over het leven onder taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er

sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat ze dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

6.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat

bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. De verzoekende partij toont niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij drie keer werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens deze persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich

telkens laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoe machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS